

Investiție în viitor

Dinu Patriciu își gestionează activitatea filantropică la fel de pragmatic precum un business de succes.

De Diana-Florina Cosmin

FOTO: SORIN STANA

Despre activitatea sa de filantrop, Dinu Patriciu vorbește folosind cuvinte precum „viziune“, „responsabilitate“ sau „rezultat măsurabil“. Aceiași termeni în care omul de afaceri Patriciu ar descrie una dintre investițiile sale de succes. De această dată, însă, obiectul investiției îl reprezintă tinerii și, prin intermediul lor, viitorul societății românești în ansamblul său. „Cu cât ai mai mulți bani, cu atât trebuie să-i folosești mai atent, pentru un scop clar și cu rezultate măsurabile“, crede miliardarul, care a început în anii '90, cu șase burse acordate studenților merituoși de la Facultatea de Arhitectură.

În prezent, fundația care-i poartă numele acordă 5.000 de burse pentru elevi, 500 pentru studenți și 100 pentru masteranzi și doctoranzi. Astfel, din cele 7,6 milioane de euro investite, în 2008, în scopuri filantropice, 4,15 milioane s-au dus către cele 5.600 de burse. Un rezultat... măsurabil!

De ce a ales tocmai educația? Ca și în business, cele mai sigure plasamente sunt cele pe termen lung, iar educația reprezintă o investiție sigură în viitorul unei țări. „Dintre sutele de universități românești, apărute precum ciupercile după ploaie în ultimii 20 de ani, nici măcar una nu se află printre primele 500 din lume“, spune revoltat Patriciu. Un fapt pe care îl consideră „trist, grav și semnificativ“. Miezul problemei îl constituie sistemul învechit de învățământ, care nu încurajează în niciun fel competiția între școli.

REFORMA EDUCAȚIEI. Miliardarul ar vedea soluția în așa-numitele „vouchere educaționale“, un concept creat de economistul american Milton Friedman. Principiul este simplu: fiecare elev primește finanțare din partea statului, sub forma unui „voucher educațional“, o sumă fixă. Împreună cu părinții săi, elevul poate să direcționeze acești bani către orice școală la care dorește să învețe. Astfel, instituțiile de învățământ intră în competiție pentru a câștiga încrederea părinților, investind în burse pentru cei mai buni elevi și căutând să-și

Dinu Patriciu, prezent la Tabăra Olimpicilor 2008, organizată de fundația care îi poartă numele

consolideze reputația. Rezultatele și calitatea absolvenților devin adevărata „carte de vizită“ a unei școli. O idee îndrăzneată, dar încă îndepărtată de realitățile învățământului românesc.

Pe termen lung, filantropia ar putea degreva statul de obligația de a susține proiecte sociale de anvergură. Cu o condiție: să fie încurajată! În stadiul în care ne aflăm, ce perspective are filantropia românească pe termen lung? Pentru Dinu Patriciu, totul ține de umplerea unor goluri, fie ele de legislație sau de mentalitate.

În prezent, pentru a pune bazele unei fundații în România și a transfera un capital în conturile acesteia, un filantrop trebuie să plătească, mai întâi, impozitul de 16%.

Majoritatea se reorientează spre... Elveția, unde sunt scutiți de impozit la înființarea de fundații și de unde pot realiza, ulterior, donații către România. Un „ocol“ absolut

inutil! Mai mult, marja redusă de deducibilitate îi scoate din joc tocmai pe antreprenorii mici, dispuși să investească în cauze sociale. „Firmele mici și mijlocii sunt mai legate de comunitate și mult mai dispuse să investească în cultura locală“, crede Patriciu. Din păcate însă, șansele lor de a schimba ceva prin filantropie, în limita celor 3% din cifra de afaceri, sunt infime. În alte părți ale lumii, un dolar donat aduce mai mult de un dolar scăzut de la plata impozitului. Un mecanism logic, având în vedere că „administrarea unui dolar preluat prin fiscalitate este mai costisitoare decât alocarea directă a fondurilor prin fundații“, explică Patriciu.

VIITORUL CARITAȚII. Dincolo de legislația defectuoasă, piatra de încercare pentru filantropia autohtonă o reprezintă și schimbarea mentalităților. Prima problemă: lipsa unei culturi a succesului. „Oamenii de afaceri își ascund actele caritabile, pentru că s-au obișnuit ca averile lor să fie considerate produsul unui furt“, consideră Patriciu. Tocmai din acest motiv, volumul filantropiei românești „ascunse“ este mult mai mare decât valorile care ies la suprafață. Cea de-a doua chestiune: absența unei culturi a filantropiei instituționalizate. Leul pe care îl dăm unui cerșetor în intersecție ar putea avea un impact mult mai mare dacă l-am investi într-o fundație care se ocupă de vindecarea socială a cerșetorilor. Practic, românii trebuie să înțeleagă importanța pe care o pot avea chiar și cele mai mărunte gesturi de generozitate, cu condiția să fie puse în slujba unui proiect de anvergură. Cât despre cea de-a treia țară care ne ține pe loc, aceasta rămâne o tristă moștenire din vremea socialismului: „Au trecut 20 de ani de la Revoluție, dar noi încă așteptăm să ni se dea, vrem să primim, nu să dăruim altora“, afirmă filantropul.

Ca orice altă „investiție“ de succes, cele 5.600 de burse ale „Fundației Dinu Patriciu“ vor ajunge să inspire inițiative similare din partea altor filantropi. „Caritatea nu se face neapărat în fața unui public“, este convingerea fermă a omului de afaceri. Pentru ca gesturile caritabile să se înmulțească, este, însă, de datoria marilor donatori români să predea acestui public prețioasa lecție a filantropiei. **F**

5.600

numărul total al burselor acordate anual de către „Fundația Dinu Patriciu“